

Sygn. akt VI U 22/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Sałacińska

Protokolant: Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy A. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek odwołania A. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...)r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...)r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującej A. J. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 5 października 2014 r. do dnia 3 marca 2015 r.

Sygn. akt VI U 22/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...)roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. odmówił ubezpieczonej A. J. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 5 października 2014 roku. W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 4 listopada 2014 roku orzekła, że stan zdrowia ubezpieczonej nie uzasadnia przyznania jej prawa do tego świadczenia, ponieważ odzyskała ona niezdolność do pracy.

(decyzja z dnia 14.11.2014r. – akta rentowe)

Od powyższej decyzji A. J. wniosła odwołanie, wnosząc o zmianę tej decyzji poprzez przyznanie jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres jej niezdolności do pracy. Odwołująca się wskazała, że w dalszym ciągu odczuwa dolegliwości związane z wykonywaniem codziennych czynności i nadal się leczy.

(odwołanie – k. 1 – 2)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości. w uzasadnieniu swego stanowiska ZUS powtórzył argumentację zawartą w uzasadnieniu skarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 3 – 4)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca się A. J. doznała w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 8 września 2013 roku urazu głowy oraz urazu prawego stawu barkowego i ramienia, palca III reki prawej, prawego stawu kolanowego. Stwierdzono u niej złamanie szyjki chirurgicznej kości ramiennej prawej.

Pod względem neurologicznym odwołująca się odzyskała zdolność do pracy po dniu 4 października 2014 roku. Jednak ze względu na brak odzyskania sprawności prawego stawu barkowego odwołująca się była niezdolna do pracy w okresie od dnia 5 października 2014 roku do dnia 3 marca 2015 roku. Na dzień 5 października 2014 roku dalsze leczenie odwołującej się rokowało odzyskanie przez nią zdolności do pracy.

(dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii – k. 15 – 15 verte, opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii – k. 33 – 33 verte, uzupełniająca opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii – k. 49, k. 69 i k. 88)

Odwołującej się zostało przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w okresach od 9 marca 2014 roku do 6 czerwca 2014 roku w wysokości 90% podstawy wymiaru, w okresie od 7 czerwca 2014 roku do 6 lipca 2014 roku w wysokości 75% podstawy wymiaru oraz w okresie od 7 lipca 2014 roku do 4 października 2014 roku w wysokości 75% podstawy wymiaru.

(dowód: decyzja ZUS z dnia (...), znak: (...)- (...)- (...) – k. 10 akt organu rentowego, decyzja ZUS z dnia (...), znak: (...)- (...)- (...) – k. 11 akt organu rentowego, decyzja ZUS z dnia (...), znak: (...)- (...) – k. 15 akt organu rentowego, decyzja ZUS z dnia (...), znak: (...)- k. 17 akt organu rentowego)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty z akt rentowych, które nie były kwestionowane przez strony postępowania oraz w oparciu o opinie biegłych: z zakresu neurologii (k. 15 – 15 verte) oraz z zakresu ortopedii i traumatologii (k. 33 – 33 verte, k. 49, k. 69, k. 88).

Sąd miał na uwadze, iż kluczowe były opinie biegłych z zakresu ortopedii i traumatologii, bowiem uraz neurologiczny nie kwalifikował odwołującej się do stwierdzenia u niej niezdolności do pracy. Biegły z zakresu ortopedii i traumatologii wyczerpująco w swej opinii głównej i opiniach uzupełniających wskazał, że na dzień 5 października 2014 roku stan zdrowia odwołującej się wskazywał na jej niezdolność do pracy, a jednocześnie dalsze jej leczenie rokowało poprawę i odzyskanie zdolności do pracy. Sąd miał też na uwadze, iż strony nie kwestionowały ustaleń biegłego w zakresie zdolności odwołującej się do pracy (stanowisko odwołującej się i organu rentowego – protokół rozprawy z dnia 28.10.2016r. – od 00:00:41 do 00:02:36, stanowisko organu rentowego – k. 55 – 56, k. 96, stanowisko odwołującej się – k. 70).

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie A. J. od decyzji odmawiającej przyznania jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 5 października 2014 roku.

Zgodnie z regulacją z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity – Dz. U. z 2016 roku, poz. 372; dalej jako: ustawa zasiłkowa) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Należy więc zauważyć, że świadczenie rehabilitacyjne chroni tę samą rodzajowo sytuację co zasiłek chorobowy, czyli czasową niezdolność do dotychczas wykonywanej pracy (tak też: A. Rzetecka – Gil, Komentarz do art. 18 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, Oficyna 2009). Jednocześnie jednak niezdolność ta musi cały czas trwać także po wyczerpaniu zasiłku chorobowego, nie może być to jedynie niezdolność okresowo występująca po wyczerpaniu zasiłku chorobowego. Świadczenie rehabilitacyjne ma bowiem za zadanie pomoc w wyleczeniu, dojściu do zdrowia i odzyskaniu zdolności do pracy, po chorobie, z tytułu której ubezpieczony pobierał zasiłek chorobowy.

Przesłankami przyznania świadczenia rehabilitacyjnego ubezpieczonemu są: uznanie go za niezdolnego do pracy po wyczerpaniu przez niego okresu zasiłkowego oraz stwierdzenie, że dalsze jego leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Obie te przesłanki muszą być spełnione łącznie.

Z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego wynika, że odwołująca się w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 8 września 2013 roku doznała złamania szyjki chirurgicznej kości ramiennej prawej. Wymagała ona leczenia operacyjnego i na dzień 5 października 2014 roku nie odzyskała jeszcze swej zdolności do pracy. Jednocześnie odpowiednie leczenie i rehabilitacja dawały szanse na odzyskanie tej zdolności do pracy. W toku postępowania biegły z zakresu ortopedii i traumatologii wydał opinię, w której wyczerpująco przedstawił argumenty wskazujące na niezdolność odwołującej się do pracy i przemawiające za przyznaniem jej świadczenia rehabilitacyjnego. Wobec powyższego Sąd ustalił, że są spełnione przesłanki z art. 18 ust. 1 ustawy zasiłkowej, odwołująca się bowiem na dzień 5 października 2014 roku była nadal niezdolna do pracy, a jej dalsze leczenie i rehabilitacja rokowały odzyskanie przez nią zdolności do pracy. Jednocześnie biegły wskazał, iż zasadnym jest przyznanie odwołującej się świadczenia do dnia 3 marca 2015 roku, co wynika z regulacji z art. 18 ust. 2 ustawy zasiłkowej, który wskazuje, że świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres nie dłuższy niż rok.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.